

Upřímně řečeno, jel jsem předposlední červnový víkend na festivaly jako doprovod své ženy, která v pátek i v sobotu postupně hrála s oběma svými kapelami. Prostě jsem to tak chtěl a doufám, že moji ctění čtenáři mě už znají natolik, že tuší, že moje úloha byla přece jen jiná než převážený balík či noční řidič (ve skutečnosti funguji výhradně jako denní řidič). Že jsem oba festivaly navštívil velice rád a tedy o nich i rád něco drobného napíši.

První z nich jsem ostatně navštívil poprvé již v roce 1980. To se konalo Banjo Jamboree ještě v kopidlinské sokolovně a zážitek to pro mě byl mohutný, ještě umocněný neuvěřitelným celonočním sessionem v nedalekém Ledkově. Dnešní akce na čáslavském koupališti Vodranty s americkou vlajkou nad pódiem (nad festivalem má záštitu americké velvyslanectví...) vyznívá najednou úplně jinak – tak už to chodí. Stejně je hned zkraje to, že na obě akce jsem přijel pozdě – bohužel, i v tom je rozdíl. Tehdy mě přivezl pozdě vlak z čundru, tentokrát jsem se nezvládl utrhnout dřív z práce... Přišel jsem vlastně ale jen o **Handl** – třeba byste mi stejně nevěřili, že o nich nepíši v konfliktu zájmů. A pokud věřili – no tak si je sami poslechněte, stojí za to, konec konců, teprve před pár týdny jim skončilo funkční období nejlepší bluegrassové skupiny Evropy (vítězství na festivalu EWOB, Voorthuizen, NL,

2013). U **Maňána BG Bandu**, který jsem slyšel poprvé, mě nejvíc zaujalo, jak jsou každý odjinud (Trutnov, Jičín, Hostinné); alespoň v bluegrassu už asi opravdu éra kapel z jednoho města definitivně skončila. Na nový **Grassroad** si teprve pomalu zvykám, přestože disponuje na rozdíl od předchozí sestavy zvukem dvojích houslí.

BlackJack

s hostujícím Ondrou Kozákem na housle byl určitě jedním z vrcholů večera. Kapela je skvělá už dlouho, teď by potřebovala, aby se o ní začalo vědět aspoň pár kroků za bluegrassovou ohrádkou; no ano, jak dlouho to trvalo třeba Monogramu, Reliéfu... To

Poutníci

ovšem takový problém nemají. Jejich výkon hodně závisí na tom, nakolik se jejich disponovaný zpěvák Jakub Bílý rozhodne řešit svůj výkon silou. Tentokrát byl příjemně uměřený a slyšeli jsme třeba

Napsal jsem jméno svý na zdi

,

Podobenství o náramcích

Stíny na střechách

Giant Mountains Band

mě poznenáhlu baví víc a víc; nevím, jestli je příčina v mých uších, nebo v prstech a hlasech kapely. No a to už jsme v setmělé a hlavně vystydlé části festivalu: já rybízek nezkušený, odpoledním sluncem omámený, jsem si zase jednou nevzal řádné drtiče mrazu pro tuto příležitost, takže místo vychutnávání

BG Bazaru

a

Copu

jsem se kroutil a mrznul. Nicméně mohu říct, že COP jsem slyšel poprvé ve verzi bez houslí a mohu říct, že ta houslová (až dvojhouslová), s Jardou Štěrbou (naposledy slyšeno na Jamboree Strakonice) je (nepřekvapivě) lepší.

Banjo Jamboree je samozřejmě místem pro setkávání českých bluegrassmanů, jak dokládají již desítky tradičních fotek banjistů. Letos se (nejen) banjisté fotili s korzujícími bratry Donem Waynem a Dalem Renovými, které jsem si zamiloval v jejich projektu Hayseed Dixie; v sobotu hráli v Čáslavi se svou druhou kapelou Reno & Harrel. Ale to už jsem byl poněkud severozápadněji...

Sobotní festival jsem naopak navštívil poprvé. Už první dojem byl silný: zvlněná krajina, vesnice roztroušená a neuspořádaná, nevlídné domky (rozhodně nelze říct chalupy) německého typu – přes umístění na vsi často třípodlažní, nezřídka velmi ošuntělé. Na protějším kopci několik větrníků – to už bylo určitě Německo, protože u nás přece víme, že vítr tu nikdy nefouká a elektřina se takhle vyrábět nedá. A vítr foukal, teplota byla ještě o poznání

nižší, než dole v kraji, takže jsme se první letní den choulili v bundách. Obec Kalek, Krušné hory. Ano – Potlach u Stráníků. Vlastně ne tak docela u nich, ale u jejich přátel Drexlerových na kozí farmě. Mírně svažité louka u silnice, krásně postavené pódium, hořící oheň (zatím jenom

Bluegrass i Potlach s ohněm

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 07 Červenec 2014 22:43

hospodářský – ten „opravdický“ byl slavnostně, s provedenou Vlajkou zapálen až po sedmé hodině), pár stánků s občerstvením. Jedna až dvě hospody coby kamenem dohodil. A hlavně **Luboš Stráník**

, s přicházejícími se často vítající, celé místo energií prozařující a výše popsanou krajinnou pochmurnost tak vyvažující.

„*Třicet procent festivalu dělá konferenciér*“, řekl mi – a v mých dojmech z Kalku snad ještě víc. Protože při velikosti festivalu, kde se někteří snaží na moderátorovi ušetřit úplně, on angažoval dvě osobnosti –

Mirka Ošance a Honzu Dobiáše.

Úžasně se doplňovali a jejich vzájemné přihrávky byly skvostné.

Letošní ročník se Luboš rozhodl věnovat památce Kapitána Kida, což znamenalo, že každý z účastníků dostal přidělenou jednu Kidovu píseň, kterou musel nacvičit a předvést. Nejvíc mi uvízla v paměti zahajující **Veget**, který bůhvíproč musel zahrát jako jednu z prvních písní festivalu *No to se ví (zase se sejdem)*

, a potom

Isara

s keltsky divokou verzí křehkého

Šansonu

. Škoda, že to Kid neslyšel.

„*Na festival zvu spíš tradičnější kapely – konec konců, jmenuje se Potlach, že...*“ říkal mi Luboš Stráník. Jenže kromě (všech dříve jmenovaných a) starých pánů z

Riding Hoppers

a dost staromilského

Gladly SW

, kromě běžně středového

Hlubokého nedorozumění

a

Boba a Bobků

jsme slyšeli i

Jirku Šámala

s hang drumem,

Marka Borského

, který si vyráběl kapelu na pódiu přes looper, bluesový

Mrakoplaš

... A taky samozřejmě domácí

Stráníky s Mírou Ošancem

(neboli skupinu Mirek, chcete-li) s jejich výletem ke krásným vokálům 60. let. Hezky bylo v pohraničí – přijďte se příště přesvědčit.

Bluegrass i Potlach s ohněm

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 07 Červenec 2014 22:43

*Banjo Jamboree, 42. ročník, 20.-21. 6. 2014, Čáslav, koupaliště Vodranty
Potlach u Stráníků, 14. ročník, 21. 6. 2014, Kalek, kozí farma u Drexlerů*